

Végig a Rákóczi úton...

Emberek, akik törődnek és akik egy kicsit többet törődhetnének egymással

Csütörtök reggel 9 órától délután 5 óráig a Rákóczi utat járta oda-vissza, Budapestnek erre a talán legforgalmasabb útjára úgy zuhogott, olyan tüzesen a nyárvégi napsugár, mintha most akarná törleszteni, amivel adósunk maradt. S az emberek szívesen vették a késedelmes fizetséget.

Öregek öröme

A Múzeum körútnál, a kőrengteg közepén, parányi, tarka virágokkal díszes park, padjain idős emberek üldögélnek, beszélgetnek, olvasnak.

Nem lenne szebb, ha az öreg bácsi ülne?

— Azelőtt a Városligetbe járam. Az messze volt — mondja Kertész Gábor nyugdíjas miniszteri titkár. Itt sokkal jobb. Kicsi ez a park, de itt is van fű, virág, amennyi nekem s szememnek elég. És az utca forgatagában is gyönyörködhetem. Ez meg szó-rakozás. Jó, hogy törődtek velünk. Mert mi úgy érezzük: nekünk, öreg nyugdíjasoknak csináltak ezt a kis ligetet...

Ugorjunk át a Rákóczi út Baross téri végére, a zsúfolt villamoson. Idős, nagyon rosszul látó, beteges bácsi álldogál a kocsiiban, ő is talán olyan vidám lehetne, mint a kis ligetben megismert bácsi... Ha ott ülhetne az ablak mellett, ahol az a fiatal, egészséges kislány, aki azonban nem néz a bácsira, hanem a régi, jól bevált módszerrel, feszülten figyeli az utcát.

Milyen jó, hogy nem minden fiatal ilyen! 67-es villamosunk hátsó lépcsőjén most egy idős néni száll fel, nehezen mozog. Egy fiatal, csinos kislány ül az ablaknál, mintha csak lesné: felszáll-e idősebb utas, s amikor a néni megpillantja, már ugrik is, tessékeli a helyére. A néni örül, mosolyog. Megszólítottam a lányt, hogy hívják?

— Wilhelm Blanka.
— Hány éves?
— Húsz.
— Hol dolgozik?

— Sehol. Az édesapám dolgozik Mágocson, a gépállomáson. Én most itt nyaralok Pesten.

— Megírom, hogy maga milyen rendes, udvarias kislány.

— Miért, ez Pesten csodának számít?

— Szó sincs róla, de... Tudja, még nem egészen általános...

— Pedig az öregekhez jónak kell lenni.

Olimpia

— mégis mozog a hid

A Baross térnél van a 19-es KERAVILL-bolt. Előtte két triciklire is rakják az imént vásárolt televíziókészülékeket.

— Az olimpia ugrásszerűen növelte a forgalmunkat — mondja Fényes kartárs, a bolt vezetője. — A múlt hónapéhoz képest 60 százalékkal több készüléket adunk el.

Apróság, de a vevőnek mégis örömet szerző, amit a Vas utca sarkán levő gyümölcs- és zöldségboltban láttam. Vörösbélű görög-dinnyék felvágva a kirakatban, s az elárúsítónó előzékenyen nyújt kóstolóra egy-egy szeletkét az érdeklődőknek. A másik elárúsítónó pedig maga helyezi be az ügyetlenkedő férj táskájába az imént vásárolt őszibarackot, nagyon gondosan, hogy össze ne nyomódják.

Az „Éjjel-nappal” Csemegeáruház: igazi látványosság. A sok-sok millió forintért épült, megnagyobbított áruházban kapható minden, ami szem s száj inger. Sokan ott, helyben fogyasztják az ennivalót. Szinte minden lépésnyire egy-egy szemétkosár. Milyen kár, hogy egyesek erről nem vesznek tudomást, s a helyükbe álló új kosztosokról sem. Otthagyják a kis polcon a zsíros papírosokat, tálcákat, a reggeli italt és süteményt fogyasztók közül pedig sokan a nemrég még ragyogó parkettára morzszák, tiporják a kalácsot, kiflit — utánuk a vizözön.

Mi látható odabenn a Nemzeti Színházban? Az öltözők még üresek, de a nézőteret már takarítják. Az előcsarnokban a bérleteket árusítják. Egy-egy bérlet nyolc előadásra szól, s a régi meg az új bérlettulajdonosok mint valami kincset süllyesztik retiküljükbe, pénztárcájukba a kis kartont.

— Mintegy 15 százalékkal többen jelentkeztek bérletért, mint tavaly augusztus 25-ig — mondja Lénárt István szervező titkár.

A színpadon, pontosabban a színpad felett a magasban nagy a sürgés-forgás. A háromemeletes mozgóhidat építik. A hidról világitják a színpadot.

— Most valóban mozogni fog — mondja Berczeller Antal igazgatóhelyettes —, két évvel ezelőtt már egy ízben megrendeltük, meg is építették mintegy háromszáz-ezer forintos költséggel, de: rossz-szul. Életveszélyes lett volna mozgásba hozni a hidat. A mozgóhid hiánya rengeteg nehézséget okozott a színpad világításánál. Gyakran a két sarokból kellett reflektorozni, ami nehéz és nem is tökéletes. Ha a vállalat tervezői csak egy kicsit is gondosabban dolgoznak, törődnek velünk — nem került volna sor a mostani újabb építésre, újabb 70-80 ezer forint kiadásra.

A jó szóról és egy padról

Néhány kedves, jó szó is mennyit számít olykor. Annak az idős munkásnak is, aki a Szentkirályi utcai ápolónőképzőből érkezett a Rákóczi út és a Puskin utca sarkán levő postahivatalba, ahol a postáskisasszonytól kap kedves, üdvözlő mosolyt és segítséget a feladásra szánt pénz összeszámolásához. S a szomszédos ablaknál is jókedvű, barátságos a postáskisasszony. Egy fiatalasszony érkezik hozzá futva, kétségbeesetten: Jaj, lekéste a lottót, mert a környéken már lezárták a ládákat. Szíves megnyugtatóst kap, és a postáskisasszony a lottószelvény sorsát is eligazítja.

Csaknem szemközt a kis postahivattal van a Gázművek nagy helyisége. Azelőtt igen sok panaszos járt ide. De újabban általában nagyon megjavult itt a bejelentések elintézése, a panaszok orvoslása. Ám, miként mondani szokták: még vannak hibák. A teremben csak egyetlen panaszos várakozik: Biléti Jánosné, aki a messzi Attila utca 77-ből jött ide. El szeretné mondani, hogy már három héttel ezelőtt bejelentette a kerületében, hogy rossz a gázresója meg az autógézerje, de azóta nem kap választ, mikor intézik el a cserét. Bizony, itt a Rákóczi úti központban sem

igen törődnek vele — bár ez a negyedórai várakoztatás már nem sokat számít — hagyják állni, várakozni, az ablak mögötti szék üres, s amikor a tisztviselő megérkezik, sajnos, csak nagyon kurtán, kelletlenül válaszolgat, közben pedig suttog, cseveg, nevetgél az egyik odaérkező kollégájával.

A Semmelweis Kórházban ragyognak a folyosók. A félemeleten rendelésre várakozó, áldogáló betegeket szolítok meg. Valamennyien dicsérik az orvosokat, a lelkiismeretességüket, tudásukat. De valamennyiüknek van egy azonos panasa is:

— Háromnegyed órája állok itt — mondja Kovács Géza, a Szivattyúgyár gépszerelője. — Nincs hová leülni, csak egyetlen pad van a folyosón. Bencsik Józsefné idős, Aszódról jött asszony. Ő is az áldogálók között van, helyesli amit Kovács Géza mondott.

— Én még régebben állok itt. Nem is értem, hogy ilyesmivel nem törődnek.

Jók az emberek

Az új, gyönyörű Metropol Szálló halljába éppen akkor érkezem, amikor a menyegzőjére indulni készülő fiatal pár: Birkus Hubert és Simon Rózsa a felvirágozott taxi felé indul vidáman. A fiú 31 éves és a Fűzfői Papírgyárban munkás, a 19 esztendőes menyasszony könyvelő egy Veszprém megyei termelőszövetkezetben.

A szemét és a szemétkosár az „Éjjel-nappal”-ban

Tavaly ismerkedtek össze a papírgyár bálján, és amint a szmokingos vőlegény mondja:

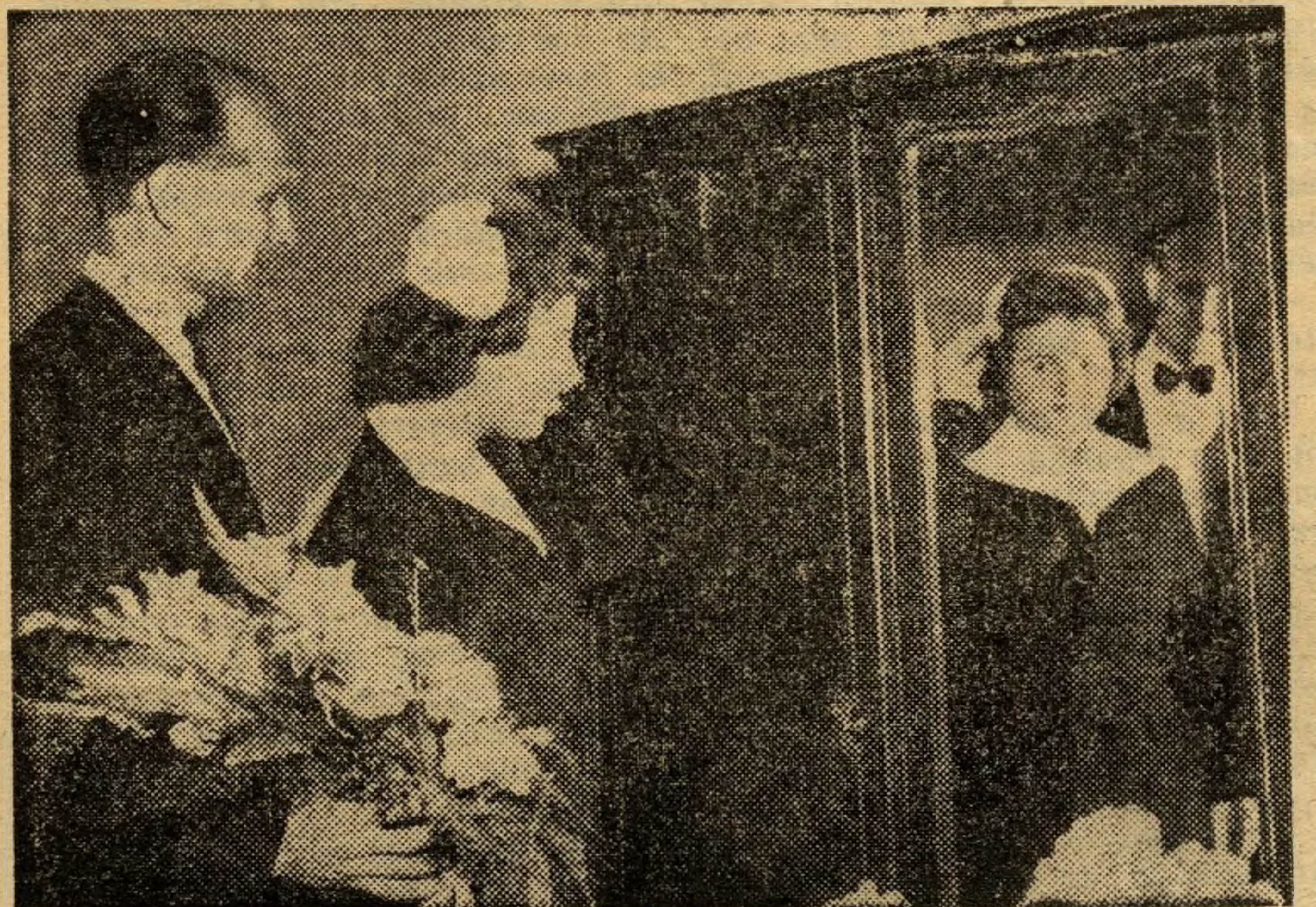
— Rögtön kibontakozott közöttünk a szerelem.

Elindulnak a taxi felé, a VI. kerületi Tanácshoz, ott lesz néhány perc múlva az esküvőjük. A fiú magyarázza:

— A Lenin körüti Házasságkötő Teremben szerettük volna, de ott nem volt már hely. Nekünk meg csak néhány szabad napunk van. A VI. kerületi Tanácsnál vállalták az esküvőnket, segítettek, mert az emberek jók, törődnek egymással...

Igen, általában jók az emberek. De azért egyesek lehetnének még jobbak is... Nemcsak a Rákóczi úton, hanem mindenütt.

György István

Indulásra készen az esküvő előtt